

ת"פ 47/11/14 - מדינת ישראל נגד יוסף אהרן סוקניק

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 47-11-14 מדינת ישראל נ' סוקניק

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף אהרן סוקניק

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של העסקת שב"ח לפי סעיף 12א(ב) לחוק העונשין, בכך שביום 17/1/13 באתר בניה ברמת בית שמש העסיק 3 שוהים בלתי חוקיים.

בטיעוניה לעונש מבקשת התביעה להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות בליווי קנס כספי ומאסר מותנה.

בטיעוניה מציינת התביעה קיומה של עבירה זהה משנת 2005.

מנגד, ובהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה מציין הסנגור כי מדובר בעבודה נקודתית, חד יומית, שבוצעה להזמנת הנאשם, ולא בעבודות בניה מתמשכות. עוד נטען כי לנאשם הוצג אישור על ידי אחד העובדים, אם כי מדובר היה באישור עבודה בתחום החקלאות ולא בתחום הבניה. אותו עובד הביא עמו את שני השוהים האחרים, והנאשם לא היה בקשר עמם.

בנסיבות אלו, עותר הסנגור להימנע מהרשעתו של הנאשם או לחילופין להסתפק בהשתתף מאסר מותנה וקנס סמלי.

מתחם העונש ההולם

הערך המוגן בעבירה של העסקת שב"ח הינו זכותה של המדינה להגן על בטחונה ולקבוע את זהות הבאים בשעריה.

רמת הענישה בגין עבירות הסעה, הלנה והעסקה הינו חמורה מזו של שהייה שלא כדין בהיותם של העבריינים "חוטאים

ומחטיאים" (רע"פ 3173/09 מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל) ומכאן גישת המחוקק ובתי המשפט שהחמירה עמם וקבעה כי העונש הראוי הינו מאסר בפועל (רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל).

ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל נאמרו הדברים הבאים:

"...טרם בשלה העת לשינוי מדיניות הענישה המחמירה בעבירות נושא הדיון ברוח הילכת ח'טיב. מעשי הטרור הקשים עדיין מכים במדינה; הסיכון הטמון בהסעתם, בהלנתם ובהעסקתם של שוהים בלתי חוקיים המגיעים לישראל משיטחי יהודה, השומרון וחבל עזה לא נתפוגג; ומכאן ששיקולי הרתעה - הרתעת היחיד והרתעת הרבים - עדיין שיקולים הם ממעלה עליונה. ...המעשים שפורטו בסעיף 12א לחוק הכניסה - הלנה, העסקה והסעה של תושב האזור שנכנס לישראל, יושב בה או עובד בה, שלא כדין - הוגדרו מעשי עבירה שעונשם בצדם כדי למנוע הגשת סיוע - ואפילו מתוך תמימות - למי שעלולים להיות מפגעים" (פרשת ח'טיב, 773-774); ומשנמצא לנו כי חרף סיכוני הביטחון הקשים ממשיכים ישראלים רבים לעבור על החוק ולסכן את חיי הזולת ואף את חייהם שלהם, נדרשים אנו להמשיך במדיניות המחמירה שנועדה להרתיע מפני ביצוע העבירות.

בה-בעת, וברוח דברים שאמרנו למעלה, נחזור ונזכור כי יישומה של מדיניות הענישה המחמירה ייעשה בכל מקרה לגופו. אפשר אף כי במקרים המתאימים נשרת את טובת הציבור באורח מיטבי בעונשים שאינם דווקא מאסר בפועל, אלא בתמהיל עונשים שהחוק מעמיד לבחירתם של בתי-המשפט.

דברים דומים מאנרו ברע"פ 9301/09 סאלח מוחמד מחאג'נה נ' מדינת ישראל:

"לא מקובלת עלי השקפה לפיה הסיכון הטמון בהעסקתם של שוהים בלתי חוקיים התפוגג, ואם חלה הטבה בתחום זה, אפשר שגם מדיניות הענישה תרמה לה, ולו במעט, ועל כן אין מקום לשנות ממנה כאשר רבים הם אלה המוסיפים לתכנן פיגועים נגד ישראל וישראלים. עם זאת, נכון להדגיש כי מעולם לא היתה כוונה לקבוע כי כל עבריין בתחום זה של הלנה והעסקה של שוהים בלתי חוקיים דינו מאסר ממש, ובית המשפט מצווה לבחון כל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו (רע"פ 5833/05 אבו זיאדה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 30.6.05); רע"פ 7544/05 שאולוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.12.05); רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.2.06))."

בחנית הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים קובעים בתי המשפט עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מס' חודשי מאסר, אשר אפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות (ראה למשל: ת"פ 15853-01-13 מדינת ישראל נ' פאתנה טאהא; ת"פ 6796/08 מדינת ישראל נ' מוחמד חמדאן; ת"פ 34745-12-10 מדינת ישראל נ' חכם עאמר).

העונש המתאים לנאשם

הנאשם יליד 1978 הודה בביצוע העבירה וחסך זמן שיפוטי יקר.

נתתי דעתי להסברו של הנאשם ביחס לביצוע העבירה ולא מצאתי בו נימוק לקולא. על הנאשם היה לבדוק זהות

העובדים אצלו ולוודא קיומו של היתר להעסקתם, מה גם שהנאשם עבר עבירה דומה ואמור היה להיות מודע היטב להוראות החוק, ולהימנע מלעבור אותו איסור שוב.

חרף חומרת העבירה עדיין מדובר ברף הנמוך-בינוני של העבירה משמדובר בהעסקת 3 עובדים ללא אינדיקציה למעורבותם בעבירות ביטחוניות.

נתתי דעתי לכך שהנאשם הפיק רווח כלכלי מהעסקתם של השב"חים ולחלוף 3 שנים ממועד ביצוע העבירה.

לא מצאתי מקום להורות על ביטול ההרשעה נוכח חומרת המעשים, ונוכח היותו בעל עבר פלילי הכולל הרשעה במספר עבירות, האחרונה בהן משנת 2014.

לנאשם הרשעה בעבירה דומה משנת 2005, ומאז ביצוע העבירה שבפני, לא ידוע על תיקים פליליים שנפתחו נגדו. בנסיבות אלו, לא מצאתי להשית על הנאשם מאסר מאחורי סורג ובריח, אלא להסתפק בהשתתפות עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הנאשם נשלח לממונה על עבודות שירות ונמצא מתאים לריצוי העונש בדרך של עבודות שירות.

בנסיבות הענין, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. שלושה חודשי מאסר אשר ירצו בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה.
הנאשם יתייצב ביום 10/4/16 אצל הממונה לתחילת ריצוי עונש המאסר.
2. קנס כספי בסך 1,000 ₪, אשר ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 11.3.16.
3. 4 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו על הוראות חוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 17.2.2016 בנכחות הצדדים.

